

Mariánská muzika

(PRÁGAI VERSEK)

I.

Tornyok hegyén
himbálózik az éj
fekete hálóágya:
csillag nem esik belé
üres, lyukas, hideg az éjszaka —

II.

Kivonult a beszéd mint
a szegények menete, a kámzsás
szónokok szájából, — ki a kapum
földet seprő, slampos
ruhában, libasorban
s a sóbálvánnyá meredt
ezüst oszlopok odabent
özvegyei lettek a szónak...

III.

Mintha nagy istálló volna a tér
nyitott tetején behavazik a nap,
besüt a hó... falain tátonganak
az eltűnt ablakok:
lám, kieresztett embert s állatot
meleg, jótékony öléből a templom
a Pajta, az Óra arany
számlapján most hétszer fordul körben
a tér és úgy próbál
haladni, mintha kicsi tér lenne: percek
rövid ritmusa nem zavarja...

IV.

Hova vigye imáját a kalmár lélek
(ki nem fohászkozik) — a költő
(kinek foglalkozása nincs) — a boltos
(ki templomba nem jár) sok-sok iroda
fülledt zugából kiömlő lélek,
Mihály arannyal stikkelt köntöséhez —?
vagy csúsztassa sóhaját Márton
fekete ajtaja alá, hol a sötétben
megpókosodott a bor
s megszikkadt a kenyér
mint a madzag, vagy kérje
Illést: vigye tekintetét fel
az oltárkép arany l a n o v k á j á n
a magasba, ne tűzzel,
mint vele történt, ne
jóslatokkal, de menetirányt
ahogy Havas Boldogasszony szentélyében
történt egy reggel,
csendben. Egészen másképp —

V.

Antikvárium. Penészfoltos
növények, fekete magvak
akváriuma: kékes fény lobban.

Eltűnt Faust. Kérdezzük:
— Itt lakott-e? Családja nem
volt, talán segít a házszám:
de házszám helyett tűzoltó kereke,
medve talpa forog, rúdon viszi
a szőlőt két görnyedt, makkabeusi
paraszt. Itt nem volt...
— Faust nem járt erre, csak Kafka.

VI.

Virraszt — ma éjjel én szállok a
hádesi mélyre, egyformán tette
ránk puha tenyerét
a csend, keresek valakit hinni
azt lehetne s a Város
lila — sístergő — fuldokló álmokat
üzen helyette, melyben összekeveredik
a kor és a reggel: valaki kaput
nyit majd, — a lift nyikorog
mintha várkapu lenne. Ébren
oly ismerős marad
az est mintha tegnap lenne
és nem ma —

VII.

Mimózaillatot hoz valahonnan
a szél. S nyolc méterrel lejjebb,
az üvegszekrényekben
széplős kagylók. Ez hát a tenger.

Itt jártak a svédek. S Lady
Hamilton. Mimózaillat —

Freskó. Deo incognito — — —
Ki Ő? ... nyolc méterrel lejjebb
a tenger sok csodája
üvegszekrényekben s a széplős földgömb...

VIII.

Miatta szeretem a barátnőmet
kinek nem értem a nyelvét
s mindent értek, ő is, meg én is.
Tudja, hogy valamit
szeretek ott s nem tudja, a torony-e
vagy a gótikus patika hol
titkos szóra főttek a füvek s
balzsamok mérges illata
kapaszkodott a mennyezetre,
— vagy a rácsokat szeretem-e
a díszkutakon (Hol van már
bennük az élet?) vagy tornyok
néma testén a királyt vagy csak
babonás vagyok, bolond,
mert ő még nem ismert akkor,
mikor szívem kiteptem s napszám fogyasztottam
a napot, — csak most,
amikor egy-egy perc s a szilveszter
délután már maga több volt
mint kétszer az Élet
s a Kehely — mert
Ő is megjelent, — fent ragyogott
mielőtt ismét fordult volna az Év.